

Vlaams
Parlement

stuk **121** (2014-2015) – Nr. 1
ingediend op 22 oktober 2014 (2014-2015)

Ontwerp van decreet

tot instemming met het akkoord
tussen het Koninkrijk België
en het Europees Instituut voor Bosbouw
betreffende de voorrechten en immuniteiten
van het Verbindingsbureau van het Europees Instituut
voor de Bosbouw,
ondertekend te Brussel op 9 oktober 2013

MEMORIE VAN TOELICHTING

I. ALGEMENE TOELICHTING**1. Samenvatting**

Het volkenrecht kent een aantal regimes van voorrechten en immuniteiten, die bedoeld zijn om de autonome uitoefening van de functies van bepaalde categorieën van entiteiten (vreemde staten, internationale organisaties) of personen (diplomatiek en consulaire personeel, vreemde staatshoofden, regeringsleiders en ministers van buitenlandse zaken, officiële delegaties) te vrijwaren. Deze immuniteiten werden gecodificeerd in een aantal verdragen, waarvan het verdrag inzake het diplomatieke verkeer, opgemaakt in Wenen op 18 april 1961, wellicht het bekendste is.

Met Brussel als belangrijk diplomatiek centrum, spreekt het voor zich dat België gaststaat is voor vele internationale organisaties die in ons land hetzij hun hoofdzetel, hetzij een vertegenwoordiging hebben. België is gastheer voor een 100-tal internationale organisaties, waarvan de meeste in Brussel zijn gevestigd. In totaal gaat het om 47.000 personen met een bijzonder statuut, alle categorieën samen.

De Belgische rechtspraak aanvaardt niet dat internationale organisaties louter op basis van het internationale gewoonterecht voorrechten en immuniteiten genieten (Cass. 12 maart 2001, Arabische Liga). Dit betekent dat deze voorrechten en immuniteiten enkel worden toegekend als er een specifiek verdrag (zetelakkoord) over werd gesloten en als dat verdrag ook in werking is getreden, wat betekent dat alle bevoegde parlementen hun instemming moeten hebben betuigd. Het voorliggende ontwerp van instemmingsdecreet betreft zo'n zetelakkoord met het Europees Instituut voor Bosbouw (EFI).

2. Situering

Het verdrag inzake het diplomatieke verkeer, opgemaakt in Wenen op 18 april 1961, vormt een belangrijke inspiratiebron voor de toekenning van voorrechten en immuniteiten aan organisaties met internationale rechtspersoonlijkheid en hun personeel. De beginselen uit dit verdrag worden op die organisaties analoog toegepast. Ons land houdt daarbij vast aan het algemene beginsel dat de voorrechten en immuniteiten die internationale organisaties en hun personeel genieten, functioneel dienen te zijn: slechts deze voorrechten en immuniteiten worden toegekend die noodzakelijk zijn voor de onafhankelijkheid en de goede werking van de organisatie, eventueel in afwijking van de bestaande regelgeving in België.

De volgende standaardregels inzake immuniteit en voorrechten voor internationale organisaties en hun personeel, werden bij intrafederale consensus aangenomen als richtsnoeren voor het Belgische zetelbeleid:

- de officiële gebouwen, het archief en de briefwisseling van de organisatie en haar goederen en activa met betrekking tot de officiële werking genieten de volledige immuniteit van rechtsmacht en van fiscaliteit;
- deze jurisdictionele immuniteit geldt ook voor het personeel met het diplomatieke statuut;
- de andere personeelsleden beschikken over een functionele immuniteit van jurisdictie, dit wil zeggen dat zij geen procespartij kunnen zijn met betrekking tot de handelingen ooit gesteld in het kader van de uitoefening van hun functie;

- het diplomatieke personeel geniet de ruime immuniteit op fiscaal gebied, zoals bepaald in het verdrag inzake het diplomatiek verkeer;
- de ambtenaren van de organisaties zonder diplomatiek statuut zijn vrijgesteld van alle belastingen op het loon en de vergoedingen mits de organisatie een eigen belasting heft, alsook van de belasting op de toegevoegde waarde (btw) en de invoerrechten op huisraad en een wagen bij de eerste indiensttreding;
- er is geen fiscale vrijstelling voor het in België aangeworven personeel.

Zetelakkoorden voorzien een aantal voorrechten en immuniteiten, die door alle overheden dienen te worden gerespecteerd. Aangezien ze ook een impact (kunnen) hebben op gemeenschaps- of gewestbevoegdheden, behoeven ze ook de instemming van deze overheden. De concreet toegepaste voorrechten en immuniteiten verschillen tussen de zetelakkoorden onderling, maar in de regel gaat het om de volgende aspecten:

- ze beperken de draagwijdte van normen inzake huiszoeking, die door de Vlaamse Gemeenschap of het Vlaams Gewest met toepassing van artikel 11, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming van de instellingen (BWHI), zouden worden aangenomen;
- ze beperken de toepassing van gewestelijke normen inzake onteigening (artikel 6quater, BWHI, zoals van toepassing vanaf 1 juli 2014) en de mogelijkheid van de gemeenschappen en de gewesten om tot onteigening over te gaan (artikel 79, BWHI);
- ze hebben een impact op de gewestelijke normen inzake de tewerkstelling van buitenlandse arbeidskrachten (artikel 6, §1, IX, 3°, BWHI, zoals van toepassing vanaf 1 juli 2014) of de toepassing door de gewesten van de federale normen betreffende de arbeidskaart afgeleverd in het kader van de specifieke verblijfssituatie van de betrokken personen (artikel 6, §1, IX, 4°, BWHI, zoals van toepassing vanaf 1 juli 2014);
- eventuele fiscale voorrechten zijn doorgaans ruim gesteld, zodat zij ook betrekking hebben op gewestelijke belastingen als vermeld in artikel 3, Bijzondere Financieringswet (bijvoorbeeld onroerende voorheffing, registratierechten). De toegewezen delen van de opbrengst van andere belastingen zijn geen gefedereerde belastingen, het blijven rijksbelastingen, zoals de financieringswet uitdrukkelijk bepaalt in zijn artikel 6. Het gaat om de personenbelasting en de btw. Vrijstellingen op zulke belastingen blijven dus een federale bevoegdheid, hoewel de gefedereerde overheden hierdoor onrechtstreeks inkomsten zullen derven (artikel 42 en volgende van de Bijzondere Financieringswet): als gevolg van dergelijke vrijstellingen verlagen de dotaties en ristorno's;
- het is bovendien geenszins uitgesloten dat directe belastingen, ingesteld door de gemeenschappen of gewesten op grond van artikel 170, §2, eerste lid, Gw., van toepassing zouden zijn op internationale organisaties (bijvoorbeeld bepaalde wegenheffingen);
- voorrechten waardoor personeelsleden niet onder de Belgische sociale zekerheid vallen hebben een impact op het toepassingsgebied van de regelgeving van de Vlaamse Gemeenschap inzake de zorgverzekering (artikel 5, §1, II, 2°, BWHI) of de gezinsbijslagen (artikel 5, §1, IV, BWHI, zoals van toepassing vanaf 1 juli 2014);
- retributies zijn van vrijstelling uitgesloten.

Hoewel de zetel van internationale organisaties meestal in het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest (bijvoorbeeld EU, NAVO en ook in het voorliggende geval van EFI) of het Waalse Gewest (bijvoorbeeld SHAPE, ESA) en slechts zelden in het Vlaamse Gewest gelegen is, gelden de zetelakkoorden vrijwel steeds voor het volledige Belgische grondgebied. Het is zeker denkbaar dat deze organisaties in een ander gewest rechtshandelingen stellen die onder de toepassing van het zetelakkoord vallen. Bovendien is het mogelijk dat personeelsleden op wie het zetelakkoord van toepassing is, in een ander gewest wonen dan het gewest waar de zetel van de betrokken organisatie gevestigd is.

3. Inhoud

Het Europees Instituut voor Bosbouw (European Forest Institute, EFI) werd in 1993 opgericht als een vereniging naar Fins recht die bijdroeg aan het onderzoek inzake bosbouw, bossen en het behoud van bossen op Europees niveau.

Op 28 augustus 2003 nodigde de Finse regering de regeringen van de lidstaten van de Economische Commissie voor Europa van de Verenigde Naties (UNECE) uit voor een conferentie in Joensuu. De deelnemers aan die conferentie namen een verdrag aan dat het Europees Instituut voor Bosbouw oprichtte als een internationale organisatie met zetel in Joensuu. Het verdrag is op 4 september 2005 in werking getreden en verbindt thans 25 Europese staten. België was hierbij niet betrokken, en kan nu nog enkel partij worden door het neerleggen van een toetredingsakte. Hierover bestaat nog geen consensus tussen de bevoegde overheden.

Het doel van het EFI is het verrichten van onderzoek op pan-Europees niveau naar het bosbeleid, met inbegrip van de milieuaspecten, naar de ecologie, het meervoudig gebruik, de hulpbronnen en de gezondheid van de Europese bossen en naar het aanbod van en de vraag naar hout en andere bosproducten en -diensten teneinde het behoud en het duurzaam beheer van bossen in Europa te bevorderen. Om die doelstellingen te bereiken, verstrekt het EFI informatie over de bos- en houtsector die relevant is voor de beleids- en besluitvorming, verricht het onderzoek, organiseert het wetenschappelijke bijeenkomsten en coördineert en verspreidt het kennis.

Het EFI wil een samenwerkingsverband vormen tussen de verschillende instellingen in Europa die zich bezighouden met bos en bosbouw. Het beoogt een onafhankelijk onderzoeksinstituut te zijn dat onderzoek uitvoert ten behoeve van nationale en internationale beleidsmakers, onder meer op het vlak van bosbeheer, houtvoorziening en houtmarkt. Naast de verdragsluitende staten telt het EFI daarom 132 geassocieerde leden uit 36 landen. Het betreft hier onderzoeksinstellingen, onderwijsinstellingen, commerciële organisaties, bosautoriteiten, niet-gouvernementele organisaties en soortgelijke instellingen uit Europese staten. Het Vlaamse Instituut voor Natuur- en Bosonderzoek (INBO) in Geraardsbergen en de afdeling Bos, Natuur en Landschap van de KU Leuven zijn geassocieerde leden. Tot slot staat het geaffilieerde lidmaatschap open voor niet-Europese staten. Geaffilieerde leden nemen niet deel aan het besluitvormingsproces.

In september 2010 keurde de jaarlijkse conferentie van het EFI de strategie 2025 goed. Die strategie bestaat uit vier delen: netwerking, onderzoek, informatieverstrekking en belangenverdediging.

4. Procedureverloop

4.1. Onderhandelingen

Op 27 januari 2009 richtte de directeur van het EFI een brief aan de Belgische minister van Buitenlandse Zaken waarin hij de wens uitte om een bureau te openen in Brussel. Hij verwees daarbij naar de groeiende samenwerking tussen de Europese staten en met de Europese Commissie. De Belgische minister van Buitenlandse Zaken stuurde op 24 april 2009 een positief antwoord. Hij schreef dat hij opdracht had gegeven aan de voorzitter van het Interministerieel Comité voor het Zetelbeleid (ICZ), Federale Overheidsdienst (FOD) Buitenlandse Zaken om onderhandelingen te starten.

In zijn vergadering van 20 mei 2009 legde de Werkgroep Gemengde Verdragen (WGV), adviesorgaan van de Interministeriële Conferentie voor het Buitenlands Beleid (ICBB) het gemengde karakter van het zetelakkoord met het EFI vast.

Zowel de federale overheid als de gewesten en de gemeenschappen zijn bevoegd verklaard. Overeenkomstig de beslissing van de ICBB van 9 juli 2008 worden de leden van de ICBB geacht met de in de WGV bereikte consensus in te stemmen, behoudens bezwaar binnen de 30 dagen na de notificatie van het verslag van de WGV. In een brief van 5 oktober 2009 deelde de voorzitter van de ICBB mee dat geen enkel bezwaar werd geformuleerd. De ICBB heeft de in de WGV bereikte consensus dus stilzwijgend bekrachtigd en deze intrafederale consensus bijgevolg uitvoerbaar gemaakt.

In het najaar van 2012 werden de onderhandelingen definitief afgesloten. De ontwerpakte van het zetelakkoord bevat de meeste gebruikelijke bepalingen uit zetelakkoorden. Het wijkt echter af op één punt van de standaardtekst: de vrijstelling van inkomstenbelasting. Dit omdat het EFI geen interne belasting heft op de lonen en vergoedingen van zijn personeelsleden. Tijdens de onderhandelingen werd eveneens beslist geen vrijstellingen voor het persoonlijk gebruik toe te kennen.

De ondertekening van het zetelakkoord gebeurde volgens formule 2 van de ICBB, dit wil zeggen één handtekening door een federale, gewest- of gemeenschapsminister, of een andere gemachtigde, met volmachten van alle betrokken overheden en in naam van alle betrokken overheden, met de vermelding in de verdragstekst van de deelstaten in de aanhef en boven de handtekening. Dit houdt in dat de Vlaamse Gemeenschap en het Vlaamse Gewest als partij moeten worden vermeld zowel in de aanhef als bij de ondertekende partijen.

4.2. Het advies van de Strategische Adviesraad internationaal Vlaanderen (SARiV)

De Strategische Adviesraad internationaal Vlaanderen bracht advies uit op 31 mei 2013 met kenmerk 2013/11.

De adviesraad uit zich positief over de recente dynamiek rond de mogelijke toetreding van België tot het EFI en hoopt op een actieve rol van de Vlaamse Regering in de voorbereiding van toetreding. Het is inderdaad zo dat binnen een aantal fora en werkgroepen, waaronder de bevoegde CCIM-groep (Coördinatiecomité Internationaal Milieubeleid) (met als voorzitter/coördinator het Vlaamse Agentschap voor Natuur en Bos), er een hernieuwde belaststelling is voor het EFI-dossier, zodat een toetreding door België op korte termijn niet denkbeeldig is.

De SARiV verwijst naar eerder uitgebrachte adviezen inzake zetelakkoorden waarin zowel het strategisch belang van de aanwezigheid van internationale instellingen en verbindingsbureaus op ons grondgebied. De adviesraad beschouwt een verbindingsbureau in Brussel als een opportuniteit voor Vlaanderen. De aanwezigheid van het EFI in Brussel kan immers zowel een nauwere samenwerking met de Europese en internationale instellingen bevorderen als diverse interessante samenwerkingsmogelijkheden aantrekken.

De Vlaamse Regering sluit zich aan bij deze overwegingen van de SARiV over het belang van de werking van deze organisatie en over het nut van een verbindingsbureau in België.

4.3. Het advies van de Raad van State

De Raad van State, afdeling Wetgeving, bracht op 15 april 2014 zijn advies uit in verenigde kamers met referentie 55.572/VR. De Raad formuleerde met name opmerkingen over de niet-vermelding van de Franse Gemeenschapscommissie in de aanhef van het akkoord, en het verlenen van voorlopige toepassing aan de bepalingen ervan.

Wat de niet-vermelding van de Franse Gemeenschapscommissie in de aanhef betreft:

De Raad merkt op dat in de aanhef van het zetelakkoord geen melding wordt gemaakt van de Franse Gemeenschapscommissie van het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest (FGC), die in uitvoering van artikel 138, Gw., bepaalde decreetgevende bevoegdheden van de Franse Gemeenschap uitoefent. Het verdient volgens de Raad aanbeveling dat de FGC in de aanhef wordt vermeld.

De stelling van de Raad van State dat de FGC bij de ondertekening van gemengde verdragen zou moeten worden vermeld, berust niet op een juridische grond maar op een opportuniteitsoverweging. De grondslag van de vermelding van de gemeenschappen en de gewesten in de aanhef van gemengde verdragen is immers het samenwerkingsakkoord Gemengde Verdragen van 8 maart 1994 en de op grond daarvan in de ICBB uitgewerkte ondertekeningsformules. De FGC is evenwel geen partij bij dit samenwerkingsakkoord, en er is geen juridische verplichting om de FGC op dezelfde manier bij de totstandkoming van gemengde verdragen te betrekken als de gemeenschappen en de gewesten.

Artikel 167, Gw., dat bij de totstandkoming van verdragen het beginsel 'in foro interno, in foro externo' huldigt en gelijktijdig met artikel 138, Gw., over de decreetgevende bevoegdheid van de FGC werd aangenomen, voorziet niet in een internationale bevoegdheid van de FGC, en de FGC is evenmin partij bij de samenwerkingsakkoorden rond buitenlands beleid. In een deel van de Franstalige rechtsleer stelt men dat dit een vergetelheid zou zijn van de grondwetgever (R. WITMEUR, *La Commission Communautaire Française: une copie à revoir pour un État fédéral achevé?*, Brussel, Bruylant, 1995, 62). De Vlaamse Regering is evenwel van oordeel dat er geen principieel bezwaar bestaat tegen een verschillende benadering door de grondwetgever van de gemeenschappen en de gewesten, die op grond van artikel 1, Gw., de constituerende delen zijn van de federale staat, en een afgeleide instantie zoals de FGC. Een soortgelijk verschil wordt overigens ook gemaakt voor de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie (GGC). Voor de GGC werd immers een aparte regeling getroffen op grond waarvan zij wel per ordonnantie haar instemming betuigt met verdragen die betrekking hebben op persoonsgebonden aangelegenheden, maar geen machtiging tot ondertekening verleent.

Een deel van de rechtsleer analyseert het feit dat in artikel 167, Gw., geen sprake is van verdragsluitende bevoegdheden voor de FGC dan ook terecht als een verschil in behandeling gestoeld op de Grondwet zelf, die dus geen ontoelaatbare discriminatie uitmaakt in vergelijking met de gemeenschappen en gewesten (M. LEROY & A. SCHAUS; *'Les relations internationales', in X, Les réformes institutionnelles de 1993. Vers un fédéralisme achevé?*, Brussel, Bruylant, 1994, 40 en verder). In een eerder advies van 1998 maakte de Raad van State zelf overigens al duidelijk dat de betrokkenheid van de FGC bij de totstandkoming van gemengde verdragen niet noodzakelijk op dezelfde manier moet worden geregeld als voor de gemeenschappen en de gewesten. De Raad spreekt in dat advies over een of andere betrokkenheid ("d'une manière ou d'une autre", advies 22.270/4 van 18 maart 1998). Het feit dat voor de GGC geopteerd is voor een andere vorm van betrokkenheid, waarbij zij geen machtiging dient te verlenen tot ondertekening en niet vermeld wordt onder de Belgische handtekening, toont aan dat er verschillende gradaties van betrokkenheid mogelijk zijn.

De Raad stelt dat het tot de rechtszekerheid zou bijdragen wanneer de FGC bij een gemengd verdrag onder de handtekening van België wordt vermeld. Deze stelling kan niet worden onderschreven. België is immers als staat partij bij een gemengd verdrag en ook internationaal aansprakelijk voor de naleving ervan. De gemeenschappen, gewesten en gemeenschapscommissies zijn geen zelfstandige

partijen bij het gemengde verdrag in kwestie, maar komen, gelet op hun autonomie, tussen in de totstandkomings- en instemmingsprocedure. Het is evenwel de Koning die de gemengde verdragen namens België als geheel op internationaal vlak bekrachtigd (artikel 12 en 13 van het samenwerkingsakkoord). De vermelding van de gemeenschappen en gewesten in de aanhef van een gemengd verdrag maakt van de gemeenschappen en de gewesten geen afzonderlijke partijen, en dient veeleer het doel van de internationale uitstraling van het federale karakter van de Belgische Staat. Het is daarom verantwoord dat deze vermelding enkel betrekking heeft op de gemeenschappen en gewesten, krachtens artikel 1, Gw., de dragers van de federatie, en niet op afgeleide instanties als de gemeenschapscommissies. Er anders over oordelen zou indruisen tegen artikel 1, Gw.

Wat de voorlopige toepassing van het akkoord betreft:

De Raad herhaalt ook zijn traditionele kritische bedenkingen over de voorlopige toepassing van het zetelakkoord en meer in het bijzonder de gehanteerde formulering in artikel 33, tweede lid, van het zetelakkoord (uitwerking op datum van ondertekening). De Vlaamse Regering erkent dat het procedé van voorlopige toepassing op gespannen voet staat met de algemene verplichting tot parlementaire instemming met verdragen die vervat zit in artikel 167, Gw., maar beklemtoont dat het gebruikelijk is in de context van het zetelbeleid ten aanzien van internationale organisaties, gelet op het noodzakelijke tijdsverloop tussen ondertekening en inwerkingtreding van zetelakkoorden. Gelet op de internationale rol van Brussel als diplomatiek centrum, is deze werkwijze verantwoord. Bovendien worden een aantal bepalingen, waar het procedé van voorlopige toepassing het meest problematisch is, hiervan uitgesloten.

Het procedé van voorlopige toepassing kan worden gestoeld op een regel van internationaal gewoonterecht, gecodificeerd in artikel 25 van het Verdrag van Wenen inzake het verdragenrecht tussen Staten en internationale organisaties of tussen internationale organisaties, opgemaakt te Wenen op 21 maart 1986, goedgekeurd bij de wet van respectievelijk 8 juni 1992 (Belgisch Staatsblad, 25 december 1993). De Commissie voor Internationaal Recht (ILC) van de Verenigde Naties verwees ten tijde van de codificatie van het verdragenrecht naar de praktijk van voorlopige toepassing gelet op praktische noodwendigheden, en stelde dat de juridische gevolgen hiervan niet betwist kunnen worden (Yb. ILC 1966, v.II, 210). België heeft zich niet tegen het ontstaan van deze regel van internationaal gewoonterecht verzet, en is er dan ook door gebonden. Gelet op de doorwerking (Cass. 25 januari 1906, Drecoll, Pas. 1906, I, 109) en zelfs voorrang (Cass. 12 februari 2003, Sharon, JT 2003, 246) van het internationaal gewoonterecht in de Belgische rechtsorde, dienen de verschillende staatsorganen, elk binnen hun wetgevende, bestuurlijke of rechtsprekende functie, het nodige te doen om de staatsaansprakelijkheid van België op grond van een internationaalrechtelijk onrechtmatige daad te vermijden, met inbegrip van het verlenen van voorlopige toepassing.

Om die reden werd een artikel 3 toegevoegd aan het ontwerp van instemmingsdecreet, waardoor het decreet uitwerking heeft op de 13 oktober 2013, dit is de datum van ondertekening van het zetelakkoord. De Vlaamse Regering zal daarnaast ook onderzoeken of, naar analogie van de (federale) wet van 17 februari 2000 met betrekking tot de retroactieve toepassing van de vrijstellingen die zijn bepaald in de zetelakkoorden met de internationale intergouvernementele organisaties inzake inkomstenbelastingen en met de inkomstenbelastingen gelijkgestelde belastingen, een soortgelijke decretale regeling kan worden uitgewerkt voor de Vlaamse bevoegdheden.

B. ARTIKELSGEWIJZE TOELICHTING VAN HET VERDRAG

Het akkoord telt 33 artikelen, verdeeld over vier hoofdstukken.

De preambule van het akkoord vermeldt het besluit van de Raad van 21 juni 2011 dat uitdrukkelijk stelt dat de vestiging, de uitrusting en werking van het Verbindingsbureau uitsluitend en op permanente basis gefinancierd zullen worden door de Lidstaten via een speciale budgetlijn.

Hoofdstuk I – Rechtspersoonlijkheid, voorrechten en immuniteiten van het Verbindingsbureau van het EFI (artikel 1 – 17)

Artikel 1 geeft een aantal standaarddefinities. De 'gebouwen van het Bureau' zijn het terrein en de gebouwen of delen van gebouwen die uitsluitend worden gebruikt voor de officiële werkzaamheden van het Bureau en onder 'de ambtenaren van het Bureau' wordt verstaan de personen die rechtstreeks aangeworven worden door het EFI en die werkzaam zijn in het Bureau.

Artikel 2 kent rechtspersoonlijkheid en rechtsbekwaamheid naar Belgisch recht toe aan het Bureau om overeenkomsten te sluiten, roerende en onroerende goederen te verwerven en te vervreemden en in rechte op te treden. Artikel 3 verleent immuniteit van rechtsmacht aan het Bureau. Artikel 4 stelt dat de goederen en bezittingen van het EFI die worden gebruikt voor de uitoefening van de officiële werkzaamheden van het Bureau, niet het voorwerp kunnen uitmaken van opvordering, verbeurdverklaring, inbewaringstelling of een andere vorm van beslaglegging of dwang. In geval van onteigening moet België zijn medewerking verlenen aan de wederinstallatie van het Bureau. Het archief en de gebouwen van het Bureau zijn onschendbaar (artikelen 5 en 7). Het Bureau mag in het kader van zijn officiële werkzaamheden communicatiemiddelen gebruiken en zijn officiële briefwisseling is onschendbaar (artikel 6). Het Bureau mag om het even welke valuta bezitten en rekeningen hebben in functie van zijn opdracht (artikel 8).

Artikel 9 bepaalt dat het Bureau, zijn bezittingen, inkomsten en andere goederen bestemd voor officieel gebruik, zijn vrijgesteld van directe belastingen, maar er is geen vrijstelling van directe belasting voor inkomsten uit een industriële of commerciële activiteit. Het Bureau mag goederen en publicaties voor officieel gebruik vrij invoeren (artikel 12). In geval van aanzienlijke aankopen van roerende of onroerende goederen of externe dienstverlening waarvan de prijs indirecte rechten of een belasting op de toegevoegde waarde (btw) bevat, worden, zo mogelijk, regelingen getroffen met het oog op de kwijtschelding of terugbetaling van die rechten of belastingen (artikel 10). Het Bureau is vrijgesteld van indirecte belastingen op goederen die het invoert, verwerft of uitvoert voor officieel gebruik (artikel 11) en op officiële publicaties (artikel 13). In een aantal gevallen wordt geen vrijstelling van rechten of indirecte belastingen toegekend (artikel 14). Goederen die eigendom zijn van het Bureau kunnen in België slechts worden vervreemd in overeenstemming met de in de Belgische wet- en regelgeving bepaalde voorwaarden (artikel 15). Het Bureau is niet vrijgesteld van belastingen, heffingen en rechten die alleen de vergoeding van diensten van openbaar nut (retributies) betreffen (artikel 16). De voorwaarden en toepassingsregelingen van de voorgaande artikelen worden vastgelegd door de bevoegde Belgische overheid (artikel 17).

Hoofdstuk II – Statuut van het personeel (artikel 18 – 24)

Artikel 18 verleent de leden van de Raad en de vertegenwoordigers van de lidstaten van het EFI, alsook hun vervangers en raadgevers, voorrechten en immuniteiten tijdens vergaderingen, bij de uitoefening van hun taken en tijdens hun verplaatsingen van en naar de vergaderplaats. Het betreft immuniteit van

arrestatie of gevangenhouding, immuniteit van rechtsvervolging met betrekking tot woorden en daden, onschendbaarheid van papieren, documenten en officiële stukken, het recht codes te gebruiken en documenten te versturen of te ontvangen per koerier of via de diplomatieke valies, vrijstelling met betrekking tot immigratiebeperkingen en vreemdelingenregistratie, faciliteiten inzake valuta- en wisselbeperkingen, en immuniteiten en faciliteiten met betrekking tot persoonlijke bezittingen. De voorrechten en immuniteiten worden niet voor het persoonlijk voordeel toegekend. Zij zijn niet van toepassing op Belgische staatsburgers of permanente verblijfshouders in België.

Het hoofd van het Bureau en diens adjunct genieten dezelfde voorrechten, immuniteiten en faciliteiten als diplomaten. Hun samenwonende wettige partner en inwonende minderjarige kinderen ten laste, genieten dezelfde voordelen als de echtgenoot of echtgenote en kinderen van diplomaten. Deze voorrechten, immuniteiten en faciliteiten omvatten geen vrijstelling van belastingen op de salarissen, emolumenten en vergoedingen betaald door het EFI (artikel 19).

De ambtenaren van het Bureau genieten vrijstelling van rechtsvervolging en onschendbaarheid voor officiële papieren en documenten. Wat munt- en wisselreglementeringen betreft, genieten zij de faciliteiten die worden toegekend aan ambtenaren van internationale organisaties. Zij zijn niet onderworpen aan de maatregelen tot beperking van de immigratie of vreemdelingenregistratie. Deze afwijking wordt toegekend in overeenstemming met de wetgeving in België. De personeelsleden zijn evenmin onderworpen aan de Belgische wetgeving inzake tewerkstelling van buitenlanders. Het Bureau deelt gegevens over zijn personeelsleden mee aan de protocoldienst van de FOD Buitenlandse Zaken (artikel 20).

Artikel 21 verleent voorrechten en immuniteiten aan de regeringsexperts en ambtenaren van het EFI, ook tijdens hun officiële verplaatsingen.

Artikel 22 verplicht België niet voorrechten en immuniteiten toe te kennen aan eigen onderdanen of vaste ingezetenen, behalve die waarin artikel 20.1, b; 20.1, c, en 21 voorziet.

Het Bureau zal elk jaar voor 1 maart een fiche overhandigen aan de begunstigen waarop de naam en adres, het bedrag van de salarissen, emolumenten, vergoedingen, pensioenen of rentes staan vermeld die gedurende het voorgaande jaar door het Bureau werden gestort. Een dubbel wordt naar de Belgische fiscale administraties doorgestuurd (artikel 23).

Artikel 24 regelt de aansluiting bij een stelsel van sociale zekerheid. Ambtenaren van het Bureau kunnen kiezen voor de sociale bescherming van het EFI. Het Bureau moet ervoor zorgen dat personen die zulke keuze niet maken, alsook Belgische onderdanen of permanente verblijfshouders, worden aangesloten bij het Belgische stelsel. België kan de kosten terugvorderen voor elke bijstand van sociale aard.

Hoofdstuk III – Algemene bepalingen (artikel 25 – 31)

Artikel 25 herhaalt dat de voorrechten en immuniteiten niet tot persoonlijk voordeel worden toegekend. Het hoofd van het Bureau moet de immuniteiten opheffen indien zij een belemmering vormen voor de rechtsbedeling.

België heeft het recht om voorzorgen te nemen in het belang van zijn veiligheid en van de openbare orde (artikel 26) en draagt geen aansprakelijkheid voor daden of nalatigheden van het Bureau of zijn personeelsleden (artikel 30). Artikel 27 bepaalt dat geen enkele immuniteit van rechtsmacht geldt in geval van inbreuk op het verkeersreglement of van schade berokkend door een motorvoertuig.

Het Bureau en zijn ambtenaren moeten zich houden aan de verplichte aansprakelijkheidsverzekering inzake motorrijtuigen. Het Bureau werkt samen met de bevoegde Belgische autoriteiten om de goede rechtsbedeling te vergemakkelijken, de naleving van het politiereglement te waarborgen en misbruiken te vermijden (artikel 28). Het moet zich houden aan de Belgische wet- en regelgeving, alsook aan rechterlijke uitspraken die te zijnen opzichte worden gedaan (artikel 29).

Artikel 31 beschrijft de geschillenregeling.

Hoofdstuk IV – Slotbepalingen (artikel 32 – 33)

Artikel 32 betreft de informatieplicht van het Bureau in geval van wijziging van de Conventie of werkzaamheden.

Het zetelakkoord treedt in werking op de eerste dag van de tweede maand volgend op de datum van de laatste kennisgeving.

De minister-president van de Vlaamse Regering,
Vlaams minister van Buitenlands Beleid en Onroerend Erfgoed,

Geert BOURGEOIS

**Voorontwerp van decreet tot instemming met het akkoord tussen
het Koninkrijk België en het Europees Instituut voor Bosbouw
betreffende de voorrechten en immuniteiten van het Verbindingsbureau
van het Europees Instituut voor Bosbouw,
ondertekend te ... op ...,**

DE VLAAMSE REGERING,

Op voorstel van de Vlaamse minister van Economie, Buitenlands Beleid, Landbouw
en Plattelandsbeleid;

Na beraadslaging,

BESLUIT:

De Vlaamse minister van Economie, Buitenlands Beleid, Landbouw en
Plattelandsbeleid is ermee belast, in naam van de Vlaamse Regering, bij het Vlaams
Parlement het ontwerp van decreet in te dienen, waarvan de tekst volgt:

Artikel 1. Dit decreet regelt een gemeenschaps- en een gewestaangelegenheid.

Art. 2. Het akkoord tussen het Koninkrijk België en het Europees Instituut voor
Bosbouw betreffende de voorrechten en immuniteiten van het Verbindingsbureau
van het Europees Instituut voor Bosbouw, ondertekend te ... op ..., zal volkomen
gevolg hebben.

Brussel,

De minister-president van de Vlaamse Regering,
Vlaams minister van Economie, Buitenlands Beleid,
Landbouw en Plattelandsbeleid,

Kris PEETERS

ONTWERP VAN DECREET

DE VLAAMSE REGERING,

Op voorstel van de Vlaamse minister van Buitenlands Beleid en Onroerend Erfgoed;

Na beraadslaging,

BESLUIT:

De Vlaamse minister van Buitenlands Beleid en Onroerend Erfgoed is ermee belast, in naam van de Vlaamse Regering, bij het Vlaams Parlement het ontwerp van decreet in te dienen, waarvan de tekst volgt:

Artikel 1. Dit decreet regelt een gemeenschaps- en een gewestaangelegenheid.

Art. 2. Het akkoord tussen het Koninkrijk België en het Europees Instituut voor Bosbouw betreffende de voorrechten en immuniteiten van het Verbindingsbureau van het Europees Instituut voor Bosbouw, ondertekend te Brussel op 9 oktober 2013, zal volkomen gevolg hebben.

Art. 3. Dit decreet heeft uitwerking op 9 oktober 2013.

Brussel, 5 september 2014.

De minister-president van de Vlaamse Regering,
Vlaams minister van Buitenlands Beleid en Onroerend Erfgoed,

Geert BOURGEOIS